

Rep.Nr.

0911399

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ELF JUNI TWEEDUIZEND EN NEGEN.

7^e KAMER

Sociale zekerheid
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID,
openbare instelling met zetel te 1060
BRUSSEL, Victor Hortaplein 11;

Appellant, vertegenwoordigd door Mr. S. De
Kerpel loco Mr. P. Derveaux, advocaat te
Zaventem;

Tegen:

**LEUVENS NETWERK VOOR SOCIALE VOORZIENINGEN
vzw** (afgekort LENS vzw), met zetel te 3000
LEUVEN, Naamsestraat 80 en met
ondernemingsnummer BE 045420719;

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr. J.
Miet loco Mr. S. Renette, advocaat te
Hasselt;

★

★

★

Na beraad, spreekt de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, voornamelijk:

- Het voor eensluidend verklaart afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de arbeidsrechtbank te Leuven op 25 februari 2008;
- Het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 21 april 2008;
- de besluiten van beide partijen;
- Gehoord, beide partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 14 mei 2009, waarna de debatten gesloten werden;

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De vzw Leuvens Netwerk voor Sociale Voorzieningen, in afkorting de vzw Lens, is een kleine organisatie die voorzieningen verstrekt ten behoeve van studenten van de Katholieke Hogeschool Leuven. Tot 17 september 2001 had zij één werknemer in dienst. Op 17 september 2001 heeft zij de heer B aangenomen in het kader van een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 17 september 2001 tot 12 december 2001. De heer B, die student was, was belast met het reinigen van de kantoren, en werkte 4 uur per week.

Op 14 januari 2002 sloot de vzw Lens een arbeidsovereenkomst af met de heer S. Het ging om een overeenkomst voor onbepaalde duur en met een voltijdse tewerkstelling als bediende. In toepassing van het zogenaamde Plus-2-Plan, opgenomen in het Koninklijke besluit 14 maart 1997 (houdende specifieke tewerkstellingbevorderende maatregelen voor de kleine en middelgrote ondernemingen), vroeg zij een bijdragevermindering aan op de sociale zekerheidsbijdragen. Deze bijdragevermindering werd toegestaan, maar na een later onderzoek ging de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in de loop van het jaar 2006 over tot schrapping van deze bijdragevermindering voor de periode van het 1^e kwartaal 2002 tot en met het 1^e kwartaal 2005 en vorderde hij een bedrag terug van 12.328,80 €. De

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid was van mening dat de tewerkstelling van de heer S niet voor een bijdragevermindering in aanmerking kwam omdat de heer S een andere werknemers verving, met name de heer F.

2.

Ten einde intresten en bijdrageopslagen te vermijden is de vzw Lens overgegaan tot terugbetaling, maar heeft zij op 15 maart 2007 de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gedagvaard voor de arbeidsrechtbank te Leuven tot betaling van de som van 11.820,42 €, te vermeerderen met de intresten sinds 12 december 2006. Bij besluiten werd de vordering gebracht op een bedrag van 12.328,82 €.

In ondergeschikte orde werd de veroordeling van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gevorderd tot betaling van een schadevergoeding in hoofdorde begroot op 12.328,82 € en in ondergeschikte orde op een bedrag van 5.000,00 €. De vzw Lens voerde aan dat de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden waren door het feit dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid oorspronkelijk de bijdrageverminderingen toestond om die dan meer dan vier jaar later plots terug te eisen.

3.

Bij vonnis van 25 februari 2008 heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de hoofdvordering van de vzw Lens toegewezen en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid veroordeeld tot betaling van een bedrag van 11.784,03 €, vermeerderd met de verwijlintresten vanaf 7 februari 2006 en de gerechtelijke intresten. De arbeidsrechtbank was van oordeel dat het niet ging om een vervanging in de zin van de reglementering.

4.

Bij verzoekschrift van 21 april 2008 heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

In ondergeschikte orde heeft de vzw Lens een incidenteel beroep ingesteld met betrekking tot afwijzing van haar vordering in ondergeschikte orde.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekenisakte van het vonnis voorgelegd zodat het beroep tijdig werd ingesteld.

III. BEOORDELING.

1.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid verwijt in essentie aan de eerste rechter geoordeeld te hebben dat er geen sprake was van een vervanging, zonder na te gaan of door de tewerkstelling van de heer S er een netto aangroei van het personeelsbestand was tot stand gebracht, overeenkomstig hetgeen voorzien was in de artikelen 115 e.v. van de programmawet van 30 december 1998.

2.

De bijdragevermindering, toegekend in het kader van het zogenaamde Plus-2-Plan, wordt voorzien door het (inmiddels opgeheven) Koninklijk Besluit van 14 maart 1997 houdende specifiek tewerkstellingsbevorderende maatregelen voor de kleine en grote middelgrote ondernemingen met toepassing van artikel 7 § 2 van de wet van 26 juli 1996 tot de bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen.

Artikel 4 van dit Koninklijk Besluit bepaalt het volgende.

"§ 1. Wanneer de werkgever een tweede of een derde nieuw in dienst genomen werknemer in dienst neemt met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd na 31 december 1996, geniet hij onder de voorwaarden bepaald in § 2, vrijstelling van werkgeversbijdragen voor de sociale zekerheid bedoeld in artikel 38, § 3, 1° tot 7° en 9° en § 3bis van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid der werknemers.

§ 2. Deze vrijstelling loopt voor de tweede werknemer vanaf het begin van de tewerkstelling tot het einde van het vierde kwartaal volgend op dat waarin de tewerkstelling een aanvang heeft genomen en bedraagt 75 %. De vrijstelling bedraagt 50 % vanaf het vijfde tot en met het achtste kwartaal volgend op dat waarin de tewerkstelling een aanvang heeft genomen en bedraagt 25 % vanaf het negende tot en met het twaalfde kwartaal volgend op dat waarin de tewerkstelling een aanvang heeft genomen.

Deze vrijstelling loopt voor de derde werknemer vanaf het begin van de tewerkstelling tot het einde van het vierde kwartaal volgend op dat waarin de tewerkstelling een aanvang heeft genomen en bedraagt

50

%.

De vrijstelling bedraagt 25 % vanaf het vijfde tot en met het achtste kwartaal volgend op dat waarin de tewerkstelling een aanvang heeft genomen.

§ 3. Door Ons wordt bepaald wat dient te worden verstaan onder tweede en derde nieuw in dienst genomen werknemer.

Artikel 5 van het Koninklijk Besluit bepaalt:

"§ 1. Om te bepalen of de nieuw in dienst genomen werknemer een tweede of een derde werknemer is, wordt geen rekening gehouden met de tewerkstelling van dienstboden, leerlingen, stagiairs in het kader van de vorming tot ondernemingshoofd of gelegenheidsarbeiders bedoeld in artikel 8bis van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.)

§ 2. De in artikel 4, § 1, bedoelde werkgever geniet niet van de bepalingen van dit hoofdstuk indien de nieuw in dienst genomen tweede of derde werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de twaalf kalendermaanden voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest, behalve indien deze laatste een werknemer is die een leertijd beëindigd heeft en voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 36, met uitzondering van § 1, 4°, of 39 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering."

Door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid werd, op vraag van het hof, bevestigd dat geen uitvoeringsbesluit werd genomen in toepassing van artikel 4 § 3 van het besluit.

3.

Er wordt niet betwist dat de heer S een tweede of derde nieuw in dienst genomen werknemer was, met een overeenkomst van onbepaalde tijd en dat zijn tewerkstelling aldus principieel in aanmerking kwam voor een bijdragevermindering. Volgens de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dient echter toepassing gemaakt te worden van artikel 5 § 2 van het Koninklijk Besluit omdat de heer S een vroegere werknemer verving, met name de heer B

In het Koninklijk Besluit van 14 maart 1997 wordt niet aangegeven wat onder een vervanging wordt verstaan en wordt derhalve ook geen bijzondere definitie van dit begrip gegeven voor de toepassing van dit Koninklijk Besluit.

Het hof is met de eerste rechter van mening dat niet kan aangenomen worden dat de heer S de heer B als werknemer verving. De heer B was aangeworven voor bepaalde tijd met een zeer beperkte tewerkstelling van 4u per week en met een specifieke beperkte taak van het reinigen van kantoren. Alhoewel de tewerkstellingsvoorwaarden misschien niet beantwoorden aan de voorwaarden van een studentencontract, staat vast dat de heer E als student aangeworven werd. Voor zijn tewerkstelling werd geen bijdragevermindering gevraagd.

De heer S werd als bediende aangeworven, dus voor een andere taak. Hij werd aangeworven voor een voltijdse tewerkstelling en in het kader van een overeenkomst van onbepaalde duur. Er is aldus geen enkel element dat toelaat te stellen dat de heer S de heer B verving.

4.

Ten onrechte verwijst de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid naar de bijzondere voorwaarden die voorzien zijn in het kader van de programmawet van 30 december 1988. Indien het opzet van beide wetgevingen hetzelfde is, het bevorderen van de tewerkstelling, dan mogen de toepassingsvoorwaarden van de beide wetgevingen echter niet met elkaar vermengd worden en mogen met name de bijzondere toepassingsvoorwaarden van die wet niet zonder meer bij analogie toegepast te worden op een tewerkstelling in het kader van het Koninklijk Besluit van 14 maart 1997.

Overeenkomstig artikel 115 van de programmawet van 30 december 1988 dient de nieuw in dienst genomen werknemer met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd aangenomen te worden en hij moet een netto-aangroei van het personeelsbestand uitmaken. De berekeningswijze van die netto-aangroei wordt dan op gedetailleerde wijze beschreven in artikel 116 van de programmawet. In artikel 117 § 2 van de wet wordt voorzien dat de werkgever niet geniet van de bepalingen van het hoofdstuk indien de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die

in de loop van de 12 kalendermaanden voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam geweest is.

Bij het onderzoek van de vraag of er sprake is van een vervanging in de zin van de laatstgenoemde bepaling betreft een constante rechtspraak alle bepalingen van de programmawet van 30 december 1998 in zijn onderzoek en met name de vraag of er sprake geweest is van een netto aangroei van het personeelsbestand, zoals voorzien door artikel 116 van de wet.

Geen enkele wettelijke bepaling laat echter toe bij de interpretatie van het Koninklijk Besluit van 14 maart 1997 dit element als dusdanig in de beoordeling te betrekken.

De gelijkaardige doelstelling van beide wetgevingen rechtvaardigt een dergelijke interpretatie niet. De beide wetgevingen hebben een aparte doelgroep. De programmawet van 30 december 1988 heeft betrekking op alle werkgevers, terwijl het Koninklijk Besluit van 14 maart 1997 specifiek de kleine en middelgrote ondernemingen viseert. Verder zijn de regelingen van beide wetgevingen op heel wat punten verschillend, hetgeen illustreert dat de wetgever niet zomaar de regeling opgenomen in de programmawet van 30 december 1988 heeft willen uitbreiden tot de tewerkstelling van een tweede of derde werknemer, maar een eigen regeling heeft ontworpen. De wetgever (de koning) heeft daarbij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid, die voorzien was door artikel 4 § 3 van het Koninklijk Besluit, om een verdere definitie te geven van wat dient verstaan te worden onder tweede en derde nieuw in dienst genomen werknemer.

Evenmin kunnen, zoals de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid aanvoert in laatste besluiten, de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 14 maart 1997 geïnterpreteerd worden aan de hand van de bepalingen van de programmawet van 24 december 2002 (art. en 335 e.v)

5.

De eerste rechter heeft op correcte wijze het bedrag berekend waarop de vzw Lens aanspraak kon maken. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid stelt in beroepsbesluiten dat de tussenkomst in de beheerskosten van het sociaal secretariaat moeten

beperkt worden tot 21 maanden in plaats van 24 maanden, zoals initieel gevorderd, doch de eerste rechter heeft met deze beperking reeds rekening gehouden. Het bedrag van 2000,00 € betaald aan sociale zekerheidsbijdragen via manuele facturatie voor de periode van januari 2004 tot en met maart 2005 wordt door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid niet betwist.

6.

Vermits het vonnis van de eerste rechter bevestigd wordt voor wat betreft de hoofdvordering dient het incidenteel beroep van de vzw Lens, met betrekking tot de in ondergeschikte orde gestelde vordering op basis van de miskenning van de beginselen van behoorlijk bestuur, niet verder onderzocht te worden.

★

★

★

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot de kosten van het hoger beroep begroot, in hoofde van de vzw Lens op 1.100,00 €.

★

★

★

Aldus gewezen door de 7^e kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

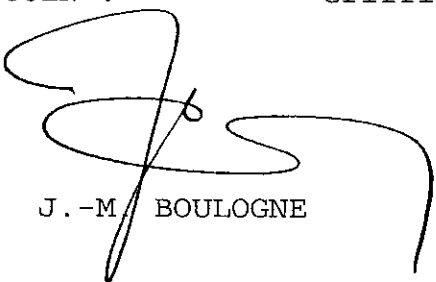
De Heren :

F. KENIS : Raadsheer,

J.-M. BOULOGNE : Raadsheer in Sociale Zaken als
werkgever

H. SILON : Raadsheer in Sociale Zaken als
werknemer-arbeider

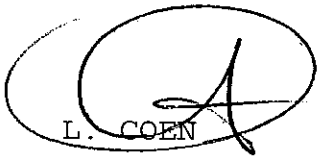
L. COEN : Griffier,

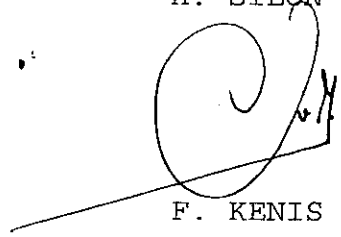
J.-M. BOULOGNE

H. SILON

L. COEN

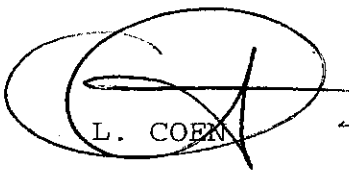
F. KENIS

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de
7^e kamer van het Arbeidshof te Brussel op 11 juni
2009 door :

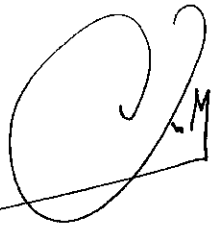
De heer F. KENIS : Raadsheer,

Bijgestaan door :

L. COEN : Griffier,

L. COEN

F. KENIS